

SINUN SANASI ON TOTUUS

Raamattu on erilainen kirja

Tämän vihkon ovat lahjoittaneet:

LUTHERAN HERITAGE FOUNDATION
36380 Garfield Road Suite 3
Clinton Township, MI 48035
USA

www.lhfmissions.org

SUOMEN LUTHER-SÄÄTIÖ
PL 127
00101 Helsinki

www.luthersaatio.com

Raamattuteesit ovat peräisin Australian luterilaisesta kirkosta:
Doctrinal Statements and Theological Opinions of the Lutheran Church of Australia; Theses of Agreement, VII Scripture and Inspiration.

Teesit on kääntänyt Petri Kivenheimo.

Kannen kuva on Lucas Granach vanhemman tekemä alttarimaalaus Wittenbergin Marian kirkosta vuodelta 1547.

Myllypaino, Leväsjoki 2001

Miksi Raamattu on erilainen kirja?

Lukuisat ihmiset ovat länsimaaisessa kulttuurissa tutustuneet Raamattuun ja yllättävän monet myös lukeneet sitä. Jotkut ihailevat sen kieltä ja etsivät siitä innoitusta esim. kaunokirjallisuudelle, oopperoihin tai kuvataiteeseen. Eettiseltä kannalta monet arvostavat Raamatun eräitä osia ihanteena. Onpa niitäkin, jotka etsivät Raamatusta mielenrauhaa ja valoa elämän kiipeisiin kysymyksiin. Tämän ohella kaikki ovat tietoisia Raamatusta kristinuskon peruskirjana. Tästä Raamatun asemasta alkavat varsinaisesti ihmisten erilaiset käsitykset ja taistelut.

Kun Raamattua luetaan ja käytetään kristillisen uskon lähteenä ja ohjeena, silloin joudutaan pakostakin kysymään, millainen kirja Raamattu on, miten siihen on asennoiduttava ja mikä on sen paikka kristillisessä uskossa. Näitä kysymyksiä selvitetään usein luettelemalla erilaisia raamattukäsityksiä: fundamentalistinen, pelastushistoriallinen, ns. liberaaliteologinen, eksistentiaalinen, poliittinen, uskonnonhistoriallinen... Otaksutaan, että näistä käsityksistä jokainen voi sitten valita 'makunsa mukaisen'.

Kirkon usko ja ihmisten luulot

Raamattu on kiistattomasti kristinuskon ja kirkon syntyvaiheisiin liittyvä kirja. Tämän tosiseikan takia me tänäkin päivänä tunnemme Raamatun sekä Vanhana että Uutena testamenttina. Tästä syystä on asianmukaista ja välttämätöntä kysyä, mikä asema Raamatulla on ollut kirkon alusta saakka. Kumoamaton historiallinen totuus on se, että Raamattua pidettiin pyhien kirjoitusten kokoelmana. Tämä kokoelma koottiin kirkon eri vaiheissa samalla kun jouduttiin käymään rajanvetoa ja hylkäämään kirjoituksia, jotka esiintyivät pyhinä, mutta jotka olivat väärennöksiä. Näin Raamatun kirjat itse osoittivat olevansa sitä, mitä ne sanovatkin olevansa. Raamattu on olemukseltaan erilainen kirja kuin mitkään muut tekstit. Kirkko ei olisi milloinkaan pitänyt Vanhaa testamenttia pyhänä ja jumalallisena, ellei se olisi uskonut, että sen sanassa on puhunut itse Jumala. Se otti koko Vanhan testamentin Jumalan suurten tekojen ja Kristuksessa tapahtuneen täyttymyksen ennakointina sekä profeettallisen julistuksen että esikuvien muodossa. Varhainen kristillinen kirkko ei lukenut siitä jotakin, jota siinä ei olisi jo ollut. Päinvastoin kirkko näki Vanhan testamentin kokoelmana, joka voitaisiin otsikoida: Näin sanoo, lupaa ja toimii Herra! Vastaavan Pyhien kirjoitusten aseman saivat Uuden testamentin evankeliumit ja apostoliset kirjoitukset. Uusi testamentti oli alun alkaen kristilliselle kirkolle Jumalan

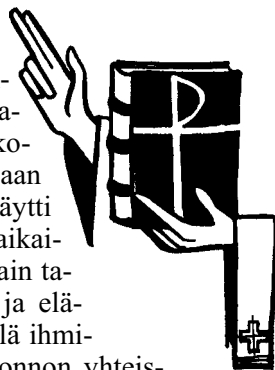
ilmoitus sen vuoksi, että se oli Vanhan testamentin täyttymys ja Jumalan ainosyntyisen Pojan, Jeesuksen Kristuksen, tuoman pelastuksen kirja, joka jätettiin erityisesti apostoleille julistettavaksi kaikessa maailmassa.

Koska Uuden testamentin jokainen kohta on kirjoitettu Kristuksen julistamiseksi, voidaan ymmärtää, että samoin kuin Jeesus Kristus on Jumala ja ihminen, Raamattu on inhimillinen ja jumalallinen. Se on ihmisten välityksellä kirjoitettu, mutta samalla kokonaan Pyhän Hengen vaikutuksesta syntynyt. “Jokainen kirjoitus, joka on syntynyt Jumalan Hengen vaikutuksesta, on myös hyödyllinen opetuksiksi, nuhteeksi, ojennukseksi, kasvatukseksi vanhurskaudessa.” (2.Tim.3:16) Sanat ‘jokainen kirjoitus’ tarkoittaa asiallisesti samaa kuin koko Raamattu. Varhainen apostolinen kirkko kiteytti opetuksensa Raamatusta tunnustuksessaan: “Me uskomme Pyhään Henkeen, Herraan ja eläväksi tekijään..., joka on puhunut profeettojen kautta.”

“Yksin Raamattu” uskonpuhdistuksen ohjelmajulistus

Uskonpuhdistuksessa edellä kuvattu Raamatun luonne ja asema tuotiin puhtaana uudelleen kirkon ja kaiken julistuksen perustaksi. Uskonpuhdistajien ja keskiajan Rooman kirkon kesken ei ollut kiistaa Raamatun kaikkein olennaisimmasta luonteesta. Molemmat opettivat, että koko Raamattu oli Jumalan sanaa ja Pyhän Hengen sanallisesti antama. Uskonpuhdistus oli kuitenkin välttämätön, koska Rooman kirkolle Raamattu ei ollut ilmoituksena ja uskonlähteenä riittävä vaan sen oheen asetettiin kirkon traditio. Samoin ei Raamattu voinut olla selvä, ainoa normi ja auktoriteetti, koska sen arvovaltaiseksi selittäjäksi nostettiin kirkon opetusvirka ja viime kädessä paavi.

Reformaation teologit, ennen muuta Martti Luther, näkivät kirkon koko uudistuksen kasvavan vahvasta Raamatun opettamisesta. He tahtoivat olla raamatuteologeja eivätkä filosofisia skolastikkoja. Skolastiikka oli kehittynyt keskiaikana mitä hienoimpaan ja terävimpään huippuunsa, mutta kirkolle sillä näytti olevan yhtä vähän merkitystä kuin sellaisella nykyaikaisella raamatunselityso pillä, joka tutkii Raamatua vain tavallisena kirjana. Kristillisen uskon syntymisessä ja elävöitymisessä ei lopultakaan saada apua syventymällä ihmisen sisimpään ja oletettuun uskonkipinään tai uskonnon yhteiskunnalliseen tarpeellisuuteen. Jumalan ilmoitus ihmiselle hänen ulkopuoleltaan tuo lopultakin yksin ja ainoastaan avun kaikkien meidän luonnolliseen tilaamme. Luterilainen opettaja Johannes Gerhard on todennut: “Sillä

niin kuin Jumalan sana ei sen kirjoittamisen johdosta ole lakannut olemasta jumalallinen, se ei myöskään ole lakannut olemasta tehokas kääntymyksen ja pelastuksen väline.” Raamattu on todella vaikutusvoimainen. Gerhard luonnehtii sitä seuraavin raamatullisin kuvin: “Pyhä Raamattu on Jumalan istuin, jolta hän puhuu meille; Jumalan koulu, jossa hän opettaa ja kasvat-
taa meitä; Jumalan sairashuone ja hengellinen lääkeaineiden valmistamo; Jumalan täydellinen sota-asu ja asevarikko ja Jumalan käsi, jolla hän johdattaa meitä uskon ja vanhurskauden polkuja iankaikkista elämää kohti.”

Raamattu jumaluusopin lähteenä

Koska Raamattu on jumalallisen alkuperänsä ja luonteensa takia erilainen kirja, sitä ei voida asianmukaisesti tutkia ja selittää pelkästään inhimillisenä kirjana kirjojen joukossa, ei edes ihmisen uskonnollisten kokemusten todistuskappaleena. Kirkkomme ja kristikunta laajastikin on sairas, avuton ja hampaaton sen vuoksi, että se on hylännyt Raamatun sellaisena kuin se on. Kirkon työhön tulevat eivät saa juuri lainkaan opetusta ratkaisevimmassa kohdassa eli miten Raamattua Jumalan sanana ja voimana on selitettävä seurakunnalle. Vain Raamatun sanassa, jota oikein julistetaan, Kristus itse, Raamatun ydin ja tähti, ajaa sanan vaunuilla keskellemme, on läsnä pyhissä armonvälineissä, antaa pelastuksensa ja tekee sydämemme temppeликseen. Kuinka Raamattu voisi vakuuttaa itse lukijansa ja kuulijansa uskottavuudestaan Jumalan lahjana, jos emme käytä sitä asianmukaisesti? Meistä ei voi koskaan tulla kirkollisia, jos emme ota Raamattua vastaan sen omilla ehdoilla, vaan asetumme Raamatun yläpuolelle sen sanaa valikoimaan. Kuinka paljon Kristukseen kastettuja kulkee keskuudessamme hengellisesti kuolleina tyhjinä temppeleinä sen vuoksi, ettei sanaa pidetä esillä eikä sen seurauksena ole uskoa, Kristusta eikä hänen lahjavanhurskauttaan?

Tämän valossa ymmärrämme, ettei raamattukysymys ole mikään teoreettinen ongelma. On omalaatuista ja nurinkurista, että kirkon alkuperäistä oppia Raamatusta erehtymättömänä Jumalan sanana nimitellään fundamentalismiksi. Samoin luterilainen puhdasoppisuus nähdään kuolleenä teoriana ja yhdistetään myöhempien aikojen amerikkalais-reformoituihin lakihenkiisiin sanan varsinaisessa mielessä fundamentalistisiin virtauksiin. Ken vai-
vautuu tutustumaan uskonpuhdistuksen jälkeisiin syvällisiin opetuksiin teologiasta käytännöllisenä tieteenä, joutuu romuttamaan vanhat pintymät ja ennakkoluulot. Meidän on uudelleen löydettävä tämä aito käsitys teologiasta jumaluusoppina, joka on luonteeltaan käytännöllinen eikä teoreettinen tieteenhaara. Sillä teologian perustava lähtökohta ei ole inhimillisin ja rationaalisin keinoin mitattavissa. Se on ilmoituksessa annettu. Tältä pohjalta

teologian harjoituksessa ja Raamatun selittämisessä tarvitaan ja käytetään ymmärrystä ja muita valmiuksia. Teologiaa onkin vanhastaan verrattu lääketieteeseen, joka kyllä tutkii asioita teoreettiseltakin näkökannalta, mutta jonka päämäärä on kuitenkin parantaminen käytännön elämässä. Lääketieteen tavoin teologia ei tähtää pelkkään teoreettiseen pohdiskeluun luentosaleissa ja tutkimuskammioissa vaan on määritelmän mukaisesti Jumalan sanasta rakennettu oppi, jolla ihmiset kasvatetaan tosi uskossa ja hurskaassa elämässä iankaikkiseen elämään.

Aivan samoin kuin siis johdamme Pyhästä Raamatusta kaikki uskonkappaleet, meidän on myös ammennettava oppi Pyhästä Raamatusta yksinomaan Raamatusta itsestään. Meidän on kuunneltava vain ja ainoastaan sitä, mitä se sanoo itsestään.

Me sanomme Raamatusta siten kuin Martti Luther järeästi nauhasi opin Pyhästä Ehtoollisesta kaikkea vertauskuvallista ohentamista vastaan: Tämä on! Samoin me voimme vapaasti ja rohkeasti tunnustaa Pyhästä Raamatusta: Niin kuin se on kirjoitettu, niin se paikkansa pitää! Amen!

Luterilainen opetus Raamatusta on osuvasti tiivistetty teeseissä, jotka ovat peräisin Australian luterilaisten keskusteluista. Näiden teesiä yhtenä keskeisenä muotoilijana on ollut tunnettu ja luterilaisille rakas opettaja Hermann Sasse.

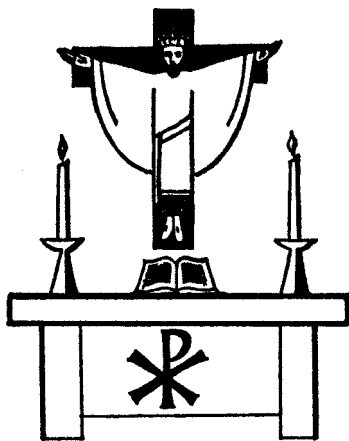
Simo Kiviranta ja Juhana Pohjola,
Aamutähti-sarjan toimittajat

TEESEJÄ RAAMATUSTA JA INSPIRAATIOSTA

Teesi 1

Vahvistamme järkähtämättömästi uudelleen sen Martti Lutherin ja luterilaisen kirkon raamattuperiaatteen, jonka mukaan “vain Jumalan sana kelpaa uskonkohdan perustaksi, ei mikään muu, ei edes enkeli” ja julistamme luterilaisten Tunnustuskirjojen kanssa:

“Me uskomme, opetamme ja tunnustamme, että Vanhan ja Uuden testamentin profeetalliset ja apostoliset kirjoitukset ovat ainoa sääntö ja ohje, jonka mukaan kaikki opit ja opettajat on koeteltava ja arvioitava.”

Siksi hyväksymme Raamatun, s.o. Vanhan ja Uuden testamentin kanoniset kirjat, kaikkien Kirkon opinkohtien ainoaksi lähteeksi ja ylimmäksi tuomariksi, säännöksi ja ohjeeksi; tämä pätee myös Pyhää Raamattua ja inspiraatiota koskeviin opinkohtiin. Täten hylkäämme kaikki yritykset, joita on tehty uskonpuhdistuksen jälkeen tai joita voidaan yhä tehdä, minkä nimisten tahansa muiden opin lähteiden tuomiseksi Kirkkoon Pyhän Raamatun rinnalle.

Teesi 2

Opetamme, että Pyhä Raamattu on Jumalan kirjoitettu sana. Kirjoitettuna sana Raamattu on erottamattomasti sidoksissa lihaan tulleeeseen Sanaan ja puhuttuun sanaan.

“Jumala ei anna Henkeänsä tai armoansa kenellekään muuten kuin edeltävän sanan välityksellä ja myötä.” (Schmalkaldenin opinkohdat, III, 8.)

“Pyhä Henki valaisee ja käännäyttää sydämet saarnatun ja kuullun sanan avulla niin, että ihmiset uskovat sen sanan ja suostuvat siihen. ...Saarnattu ja kuultu Jumalan sana kuuluu Pyhän Hengen virkaan ja työhön: sillä sanalla hän voimallisesti vaikuttaa sydämessämme, siinä hän itse on läsnä.” (Yksimielisyyden ohje II, 55-56; vrt. XI 17)

Pyhän Raamatun varsinainen ja olennainen sisältö on Jumalan iankaikkinen Poika, Sana, joka tehtiin ihmiseksi Jeesuksen Kristuksen persoonassa. “Hänestä kaikki profeetat todistavat, että jokainen, joka uskoo häneen saa synnit anteeksi hänen nimensä kautta.” (Ap.t.10:43; Joh.1:1,14; 1.Joh.1:1s.; Ilm.19:13; Hepr.1:1ss.; Joh.20:20; Luuk.24:27; 2.Tim.3:15ss.)

Aivan saman sisältöinen suullinen sana joko edeltää tai seuraa kirjoitettua sanaa. Joskin siis Jumalan sana kaiken kaikkiaan on laajempi käsite kuin Raamattu, Pyhä Raamattu on rajoittamattomasti Jumalan sana. Kaikki, minkä Raamattu sanoo, on Jumalan sanaa. Toisaalta mitään sellaista ei voi julistaa Jumalan sanana, mitä ei ole opetettu Raamatussa.

Teesi 3

Me uskomme ja tunnustamme, että Pyhä Raamattu ei ainoastaan sisällä Jumalan sanaa, vaan että se on Jumalan sana kokonaisuutena ja kaikissa osissaan. Hylkäämme kaikki yritykset, joiden tarkoituksena on erotella Raamatussa oleva Jumalan sana sellaisesta Raamatun sisällöstä, mikä ei olisi Jumalan sanaa, millä verukkeella tällaista erottelua sitten yritetäänkin. On esimerkiksi vedottu siihen, että Raamattu koostuu monenlaisista kirjoituksista: Vanhasta ja Uudesta testamentista; Laista, Profeetoista ja Pyhistä kirjoituksista; Evankeliumeista ja Apostolien kirjoituksista (joilla tarkoite-

taan kaikkia muita Uuden testamentin kirjoja paitsi evankeliumeja). Edelleen Raamatun oman sisällön vastaisesti voidaan käyttää perustavanlaatuis- ta eroa lain ja evankeliumin välillä verukkeena Jumalan sanan turhentami- selle.

Teesi 4

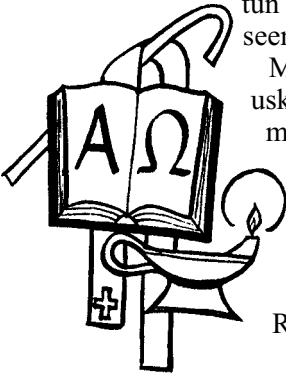
Me tunnustamme, että koko Pyhässä Raamatussa, sekä Vanhassa että Uudessa testamentissa, niissäkin kohdissa, joissa tämä ei ole välittömästi il- meistä, Jumala, Isä, Jumalan Pyhän Hengen kautta julistaa Poikaa, Jeesusta Kristusta, Vapahtajana ja Herrana. “Te tutkitte kirjoituksia, sillä teillä on mielestänne niissä iankaikkinen elämä, ja ne juuri todistavat minusta.” (Joh.5:39, 3:34; 17:6,14; Matt.22:44s.; Hepr.1:1ss.; Ap.t.10:43; Joh.16:13s.; 1.Kor.2:3; 2.Tim.3:16).

Uskomme Raamattuun on uskoa Kolmiyhteiseen Jumalaan, joka puhuu meille Raamatussa.

Teesi 5

Me opetamme luterilaisen kirkon tunnustuksen kanssa, että Pyhän Raama- tun voivat oikein ymmärtää vain ne, jotka uskovat Jeesuk- seen Kristukseen syntisten Vapahtajana.

Me uskomme, että ainoastaan *sola fide* -periaate (yksin uskon kautta) johtaa *sola scriptura* -periaatteen (yksin Raamattu) oikeaan ymmärtämiseen, että vanhurskauttaminen armosta uskon kautta Kristukseen, “kristinopin pää- kohta..., on erityisen hyödyllinen koko Pyhän Raama- tun selväksi, oikeaksi ymmärtämiseksi ja yksin näyt- tää tien Kristuksen sanomattoman aarteen luo ja Hä- nen oikeaan tuntemiseensa ja yksin avaa oven koko Raamattuun.” (Augsburgin tunnustuksen puolustus, IV)

Teesi 6

Me opetamme Nikaian tunnustuksen mukaisesti -me uskomme Pyhään Henkeen, joka on puhunut profeettojen kautta- ja koko oikean kristillisen Kirkon kanssa, että Pyhä Raamattu on Jumalan, Pyhän Hengen, inspiraatiosta syntynyt (“theopneustos”, “Jumalan henkeyttämä”). “Jokainen kir- joitus (koko Raamattu), joka on syntynyt Jumalan Hengen vaikutuksesta, on myös hyödyllinen opetuksiksi, nuhteeksi, ojennukseksi, kasvatukseksi vanhurskaudessa.” (2.Tim.3:16) “Sillä ei koskaan ole mitään profetiaa tuotu esiin ihmisen tahdosta, vaan Pyhän Hengen johtamina ihmiset ovat

puhuneet sen, minkä saivat Jumalalta.” (2.Piet.1:19ss.)

Inspiraatio tässä merkityksessä oli se ainutlaatuinen teko, jolla Jumala, Pyhä Henki, antoi oman ilmoituksen sanansa ihmisille, jotka Hän valitsi, suullisesti julistettavaksi tai kirjallisesti muistiin merkittäväksi, niin että tästä heidän puhumastaan tai kirjoittamastaan sanasta on rajoituksetta sanottava, että se on Jumalan oma sana. “Sentähden me myös lakkaamatta kiitämme Jumalaa siitä, että te, kun saitte meiltä kuulemanne sanan, otitte sen vastaan, ette ihmisten sanana, vaan, niin kuin se totisesti on, Jumalan sanana, joka myös vaikuttaa teissä, jotka uskotte.” (1.Tess.2:13)

Teesi 7

Me opetamme inspiraatiota tässä merkityksessä, eikä tämä koske ainoastaan niitä yksittäisiä sanoja, jotka sisältyvät profeettakirjoihin (2.Piet.1:19ss.), apostolisiin teksteihin (1.Kor.2:13; 1.Tess.2:13), psalmeihin (Matt.22:43; Hepr.3:7) ja Lakiin (Matt.5:17ss.), vaan “koko Raamattua” (2.Tim.3:16), siis Raamattua kokonaisuutena (Joh.5:39; 10:35; 2.Tim.3:15) ja kaikissa yksittäisissä kohdissa (Joh.2:22; 7:38; Ap.t.1:16; 8:32) ja sanoissa (1.Kor.2:13) niin Vanhassa kuin Uudessa testamentissakin (2.Piet.3:16).

Teesi 8

Me opetamme Raamatun sanallista ja täydellistä inspiraatiota (2.Tim. 3:16; 2.Piet.1:21; Room.3:2; 1.Tess.2:13; 2.Tess.2:15; 1.Kor.2:13; 1.Joh.1:1-4; Ilm.2:7,11,17; Jer.1:9), mutta hylkäämme erilaiset teoriat (esim. pelkkä jumalallinen valaisu, mekaaninen sanelu jne.), joita on tarjottu inspiraation “miten”-kysymyksen ratkaisuksi, tai joiden myötä Raamatun sanallista ja täydellistä inspiraatiota jollakin tavoin rajoitetaan tai se kielletään. Raamattu opettaa inspiraation tosiasiaa, mutta vaikenee “miten”-kysymyksestä, siis toimintatavasta tai menetelmästä. Viimemainittua ei ole ilmoitettu, joten se pysyy saavuttamattomana jumalallisena salaisuutena. Me emme voi tietää, miten Jumala, Pyhä Henki, toteutti sen ihmeen, että ihmissanat ovat Hänen sanansa.

Teesi 9

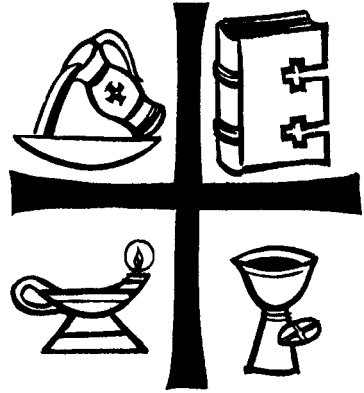
Me tunnustamme, että Pyhä Raamattu ihmisten kirjoittamana Jumalan sanana on samanaikaisesti sekä jumalallinen että inhimillinen. Määritelmässämme Raamatun jumalallisen ja inhimillisen puolen välistä suhdetta voisimme käyttää analogioita (samankaltaisia vertailukohtia): Jeesuksen Kristuksen, lihaan tulleen Sanan, jumalallisen ja inhimillisen luonnon

välistä suhdetta; jumalallista ja inhimillistä sanaa synninpäästössä; Kristuksen ruumiin ja veren todellista läsnäoloa leivässä ja viinissä, niiden kanssa ja myötä Alttarin Sakramentissa. Mutta rajoitumme siihen, mitä Raamattu selvästi opettaa profeettallisen sanan jumalallisesta ja inhimillisestä luonteesta.

Jumala on kaiken ilmoitetun totuuden perimmäinen ja yksinomainen lähde ja alkuperä. Mutta Hän näki hyväksi antaa Sanansa ”pyhien ihmisten” kautta, jotka puhuivat ja kirjoittivat Pyhän Hengen johtamina (2.Piet.1:21). Niin ollen Jumala itse valitsi tietyt ihmiset, jotka Hän tunsu jo ennen kuin loi heidät (Jer.1:5; vrt. Jes.6:8ss. ja Hes.2:1ss.) olemaan Hänen profeettojaan tiettyinä aikana ja tietyille ihmisille. Jumala itse tätä tarkoitusta varten pyhitti (Jer.1:5;

Jes.6:6s.) syntisiä ihmisiä ja pani oman sanansa heidän sydämeensä ja suuhunsa (Jes.6:7; Jer.1:9; 15:16; Hes.2:8; 3:2s.). Se tosiseikka, että Jumala toimi eri tavalla kunkin eri profeetan suhteen, osoittaa, että kyseisen ihmisyksilön persoonallisuutta, luonnetta, ajattelemisen ja puhumisen ominaislaatuja ei hävitetty.

Jumala itse edelleen antoi käskyn kirjoittaa (2.Moos.17:14; Jer.30:2; 36:2; Ilm.1:11; 14:13) ja inspiroi pyhät kirjoittajat. Mutta he säilyttivät yksilöllisyytensä eivätkä saaneet erivapautta inhimilliseen kirjailijantyöhön liittyvästä vaivasta, menetelmistä ja vastuusta (Luuk.1:1ss.; Joh.21:24; Ap.t.1:1; Ilm.1:11; Paavalin kirjeet; Psalmi). Näin ollen Raamatulla on todella inhimillinen puolensa. Siksi me opetamme ja tunnustamme, että Jumala näki hyväksi antaa meille sanansa Raamatun kirjoittajien inhimillisen sanan kaltaisena tai siihen pukeutuneena.

Teesi 10

Koska Pyhä Raamattu on Jumalan sana, se on **täydellinen**. ”Herran laki on täydellinen, se virvoittaa sielun. Herran todistus on vahva, se tekee tyhmästä viisaan.” (Ps.19:8)

Se on **arvovaltainen**. ”Raamattu ei voi raueta tyhjiin.” (Joh.10:35)

Se on **riittävä**. ”Vaikka me, tai vaikka enkeli taivaasta julistaisi teille evankeliumia, joka on vastoin sitä, minkä me olemme teille julistaneet, hän olkoon kirottu.” (Gal.1:8s.; Ilm.22:10)

Se on olemukseltaan **selvä** (2.Piet.1:19; Ps.19:8s.; Ps.119:105) jumalallisen totuuden (Joh.17:7) ilmoitus.

Pyhä Raamattu, ihmisten ihmisiä varten kirjoittamana Jumalan Sanana, esittää tämän totuuden sellaisella tavalla, että ihmiset voivat sen omaksua. Koko Jumalan tosi Kirkon kanssa me tunnustamme Raamatun olevan Jumalan erehtymätön sana. Tätä Pyhän Raamatun erehtymättömyyttä ei voi ihmissilmin havaita eikä ihmisjärjelle todistaa; se on uskonkohta, uskomista sellaiseen, mikä on salattua eikä ilmeistä. Me uskomme, että **Raamattu on Jumalan Sana ja siksi erehtymätön**. Termi “erehtymättömyys” ei liity erilaisiin lukutapoihin, joita on löydetty olemassa olevista tekstilähteistä kopiaojien erehdyksen tai tahallisten muutosten takia; se ei myöskään edellytä ehdotonta sanallista tarkkuutta sitaateissa ja rinnakkaiskertomuksissa, jollaiseen ehdottomaan yhdenmukaisuuteen Jumala ei ilmeisesti ole tähännytkään.

Me uskomme, että pyhät kirjoittajat, joita Jumala käytti, säilyttivät persoonallisuutensa erityispiirteet (kielen ja sanaston, kirjalliset menetelmät, elinolosuhteet, suorasta ilmoituksesta ja profetiasta erillisen tiedon luonnosta ja historiasta). Jumala hyödynsi näitä sellaisella tavalla, että senkin, mitä inhimillinen järki voisi kutsua Pyhässä Raamatussa olevaksi vajavaisuudeksi, on palveltava jumalallista tarkoitusta. Sitä paitsi Pyhä Henki näki hyväksi asettaa erilaisilla lahjoilla varustettuja kirjoittajia kirjoittamaan samasta aiheesta. Sitä, miten sellaisissa tapauksissa on mahdollista, että erilaiset selostukset samasta tapahtumasta tai samasta sanonnasta ovat juuri oikea ja erehtymätön selonteko yhdestä ja samasta tosiasiasta, ei voi eikä tarvitse aina osoittaa järjestelmällisellä yhdenmukaistamisella (harmonisoinnilla). Meidän on uskottava se, kunnes “vajavaisen pitää lakkaaman” ja “täydellinen on tullut” (1.Kor.13:10). Me hylkäämme modernin uskonnollisen liberalismien yritykset tehdä ihmisestä Jumalan sanan tuomari. Ei mikään niistä luonnollisista rajoituksista, jotka liittyvät ihmismieleen vielä Pyhän Hengen inspiraationkin piirissä, voi vähentää Raamatun auktoriteettia tai Jumalan sanan erehtymättömyyttä. Sillä Pyhä Raamattu on jumalallisen totuuden kirja, joka ylittää kaiken, mitä tämän maailman viisaat ovat kutsuneet totuudeksi (1.Kor.1:17ss.,27; Kol.2:8) ja pystyy siksi tekemään meidät “viisaiksi, niin että pelastumme” (2.Tim.3:15).

“Tämä vihkonen on tarpeellinen muistutus aikana, jona Raamatun ilmoitusluonne on katoamassa luterilaisesta teologiasta ja kirkostamme. Kansallemme on hiljakkoin julistettu: ‘Uskomme kohde ei ole sana, vaan Jumala’. Raamatun sanasta irrotettu jumala ja usko edustavat pakanuutta. Julkaisuun Raamattu-teesit edustavat klassista luterilaista määritelmää Raamatusta. Teesit ovat lyhyitä, ytimekkäitä ja selkeitä. ‘Raamattu on erilainen kirja’ on terveellistä ja virvoittavaa luettavaa.” **Emeritus pääsihteeri Matti Väisänen**

Artikkeli sisältää kaksi osaa. Ensimmäisessä osassa Aamutähti-sarjan toimittajat käsittelevät Pyhän Raamatun kaikista muista kirjoista poikkeavaa luonnetta ja minkälaisia johtopäätöksiä siitä tulee tehdä kirkon elämään ja teologian harjoittamiseen. Jälkimmäisestä osasta löytyvät Australian luterilaisen kirkon keskusteluista syntyneet kymmenen teesiä Raamatusta ja sen inspiraatiosta.

Tämä vihko jatkaa Suomen Luther-säätiön **Aamutähti-sarjaa**, joka keskittyy uskonelämän peruskysymyksiin. Sarjan toimittajina ovat rovasti, teol.lis. **Simo Kiviranta** ja pastori **Juhana Pohjola**.

Suomen Luther-säätiö
Aamutähti
Nro 12.

ISBN 952-5409-02-3